Els dijous del

Cineclub

Estrenes. Geòrgia | 15 de desembre 2022 | Sessió única: 20 h

¿Qué vemos cuando miramos al cielo?

რას ვხედავთ როდესაც ცას ვუყურებთ? **Ras vkhedavt, rodesac cas vukurebt?**

Alexandre Koberidze, 2021

Sinopsi

Una jove parella decideix citar-se en un bar després de coincidir diverses vegades pel carrer. Però, com en un conte de fades, víctimes d'una estranya maledicció, el dia de la trobada tots dos han transmutat la seva aparença i són incapaços de reconèixer-se.

Fitxa tècnica

Director ..... Alexandre Koberidze
Guió ..... Alexandre Koberidze
Fotografia ..... Faraz Fesharaki
Música ..... Giorgi Koberidze
Coproducció.... Geòrgia-Alemanya
Durada ..... 150 minuts
Pais ..... Geòrgia

Fitxa artística

Ani Karseladze,
Giorgi Bochorishvili
Oliko Barbakadze
Giorgi Ambroladze
Vakhatang Panchulidze
Irina Chelidze

Sovint es diu que les pel·lícules son el reflex de la societat. D'alguna manera son un mirall, tant pel que és bo com pel que és dolent. És per això que l'evolució contemporània de la humanitat es pot explicar a partir del cinema.

El setè art funciona i triomfa perquè, com deia, al ser una mena de realitat paral·lela, el públic acostuma a empatitzar amb la història i els personatges en els quals es veu representat. Per aquesta raó la gran majoria dels films acaben en un final feliç, perquè volem que aquests personatges que hem estat seguint durant el visionat tinguin un bon desenllaç. Ningú vol veure que el seu *alter ego* acaba malament. Per això, quan una pel·lícula "no acaba bé" ens dol tant, perquè és com si també ens estigués passant a nosaltres. Aquest és el motiu pel qual l'amor és segurament el tema més tractat al llarg de la història del cinema. És el motor de la majoria dels protagonistes que veiem a la gran pantalla degut a que també ho és per a les persones del món real.

El plantejament de *¿Qué vemos cuando miramos al cielo?* és senzill i ben curiós: després d'haver coincidit varies vegades, una jove parella decideix tenir una cita. Però, el dia la trobada, la seva aparença ha canviat i son incapaços de reconèixer-se. Podria semblar la trama d'un film d'intriga o de misteri, però el director Alexandre Koberidze, que també escriu el guió, no va per aquí. La pel·lícula té una aparença innocent, fins i tot naïf. Està narrada com un conte per nens.

Personalment, trobo molt original la presentació dels personatges (aspecte vital en aquest tipus de pel·lícules), que em va recordar a Tarantino per la fixació amb els peus. És una manera orgànica i natural de conèixer als protagonistes. Aquesta honestedat s'estén al llarg del metratge i és un dels seus punts forts, ja que en aquest tipus de pel·lícules és fàcil caure en l'artificialitat.

No crec en allò que es diu de que per veure films com aquest s'hagi d'estar "mentalitzat" o "preparat" (ni que fossin maratons!). És tasca del director aconseguir despertar l'interès i estimular les nostres ments. És a dir, sota el meu punt de vista, si la pel·lícula precisa d'una concreta predisposició de l'espectador per a què aquest la gaudeixi, el cineasta fracassa en la seva labor. I en aquest cas, Koberidze, que fa gala del seu personal llenguatge visual, no falla. Potser hi ha alguna escena més falta de ritme i que es dispersa de l'argument, però el balanç és positiu. Una vegada entres a la proposta de la pel·lícula, es gaudeix moltíssim.

Estic segur que molts de vosaltres acabareu enamorats de Kutaisi, ciutat en la que es desenvolupa la història. Desitjareu poder recórrer i perdre-us pels seus encantadors carrerons. Sense entrar en detalls, sobretot em quedo amb diversos plans panoràmics preciosos i l'escena del partit de futbol.

També és important destacar el seu contingut de crítica social, posicionant-se en contra del maltractament animal. És ben curiós el paper dels gossos i el seu comportament quasi humà.
¿Qué vemos cuando miramos al cielo? és una pel·lícula enlluernadora que transmet calma a partir d'una atmosfera única i una sensibilitat exquisida. Es tracta d'una narració de realisme màgic en la que l'espectador interactua amb els silencis, les imatges i els diàlegs. Visualment és excel·lent i de la mateixa manera que la recent Pacifiction (2022), gran part del film està rodat durant la posta de sol. Això dona una sensació d'atemporalitat absorbent, com si els personatges visquessin en un tranquil estiu etern.

Afegeixo que és una pel·lícula d'autor que no deixarà indiferent a ningú, però si veniu sovint a les sessions del Cineclub, ja sabreu que això no és novetat.

En definitiva, la bellesa d'aquest film està en la seva visió de la simplicitat de la vida i ens convida a tornar a enamorar-nos del cinema com si fos el primer cop.

Gerard Armengol
Cineclub Sabadell